

MARGARÉTKA

Básnik Dário Viktório mal hlavu v smútku. Bol tak trochu zamilovaný do Margarétky. A keď to už konečne vyzeralo nádejne, Margarétka sa rozhodla, že odcestuje do Anglicka, aby sa zdokonalila v angličtine. Snívala o tom, že bude prekladať knihy pre deti a možno, neskôr, sa aj ona sama stane spisovateľkou.

Dário sa tváril, že mu to neprekáža, ale skutočnosť bola iná! Kdesi vo svojom vnútri bol veľmi, veľmi smutný, hoci vedel, že to raz muselo prísť, lebo Margarétka má knihy radšej ako pistáciovu zmrzlinu a každý večer pred spaním si musí prečítať nejaký príbeh, lebo ináč nezaspí..

Večer sa po svojej izbe prechádzal ako rozzúrený lev v klietke. Hlavu mal plnú spomienok, obáv, otázok a predstáv. A hoci je Dário chlap, mal aj strach. Báľ sa, že už nikdy neuvidí Margarétkine dlhé ryšavé vlasy, tvár celú pehavú, zvedavé zelené oči, trošilinku krivé nohy, biele ponožky a čierne balerínky s mašličkou

„A čo teraz?! Čo bude teraz, keď Margarétka odíde? Čo budem bez nej robiť? S kým sa budem rozprávať o knihách? S kým sa budem škriepiť, či sa lepšie číta Rúfus alebo Futová? S kým sa budem túlať po knižniciach a kníhkupectvách? Vedť knihy sú ich spoločná záľuba, pri ktorej sa nikdy nenudia. A aké to bude, keď sa vráti? Vráti sa vôbec? A ako ju Anglicko a Angličania zmenia?“

Dário nelenil a hneď si predstavil, ako bude Margarétka po návrate vyzerat': roztrhané džínsy, kožená motorkárska bunda, na nohách miesto balerínok vybíjané čižmy. A vlasy? Prefarbené na fialovo-zelené a ostrihané na krátko ako skutočný anglický trávnik!! A na pere piercing! To bude koniec všetkých nádejí!

„Ááách, ja nešťastník! Ja nešťastník!“ Takto a podobne sa Dário Viktório ľutoval, lebo si svoj život bez Margarétky nevedel predstaviť. Vedť Margarétka bola pre neho zázračná bytosť, o akých sa píše len rozprávkach.

Nesmie odísť! Musí niečo urobiť! Musí niečo vymyslieť, vedť je BÁSNIK!

To sa ľahko povie, ale ťažko vykoná. Ale ani písanie nie je ľahká práca.

V hlave mu vírilo všetko možné, ale žiadne riešenie. Nakoniec sa predsa len rozhodol. Zmorený celým dňom si ľahol do postele, vedť aj v rozprávkach sa píše, že ráno je múdrejšie večera. Do postele chodil vždy s knihou, ale teraz si spomedzi kníh, o ktorých si myslel, že ich nikdy v živote nebude čítať, vytiahol Príručku pre mladých rytierov – tajnú príručku pre všetky príležitosti. Otvoril ju, stačil prečítať: 1. kapitola - Chceš získať princeznú? Presvedč ju, že ty si ten pravý - a zaspal.

Margarétka sa mu votrela aj do sna. Bola nádhernou princeznou. Na ryšavých vlasoch nosila imidžový závoj. Žila so svojím tatkom-kráľom v diamantovom paláci, v Diamantovom kráľovstve. Každý deň sa hrávala so stádom slonov a bola veľmi šťastná až do večera, keď spozorovala na oblohe ligot tajomnej hviezdy. Bola to smola, že žiarila nad Anglickým kráľovstvom, lenže túžby princezien nepoznajú hranice. A pretože bola veľmi imidžová, zaumienila si, že hviezdu musí mať za každú cenu.

„Nech ti ani nenapadne natiahnuť ruku za hviezdou, čo visí nad cudzím kráľovstvom!“ varoval ju tatko-kráľ.

„Ale ja ju musím mať, chcem si dozdobiť závoj. Mám na ňom jeden verš od Dária, jednu perlu, jedno hodvábné pierko a jeden vzácny kvet,“ pyšne vysvetľovala princezná.

„Ale, ale, dieťa moje, spamätaj sa! To ti nestačí? Vedť je to len vrtoch! Bláznovstvo! A navyše! Zabudla si, že žiadny človek sa nesmie čo len dotknúť niečoho, čo sa jagá na modrej oblohe! Náš dobrý Pán by sa mohol kvôli tomu nahnevať a o anglickom kráľovi ani nehovorím,“ káral dcéru kráľ.

Ale túžba mať žiarivú hviezdu na závoji bola silnejšia ako strach z hnevu anglického kráľa. Bez tatkovho dovolenia vyskočila ponad more a celkom ľahko sa dostala na oblohu. Po chodníku sa priblížila k Mesiacu a odtiaľ to bol len kúsok k vytúženej hviezde. Rýchlo ju odtrhla, skĺzla sa po Mliečnej dráhe a ráno sa už natešene prechádzala po kráľovských izbách. „Kde si sa túlalo, dieťa? Všade sme ťa hľadali! A čo to tak oslepujúco žiari?“ zakryl si oči tatko-kráľ.

„To je tá hviezda, tatko, však som ti včera vravela, že ju musím mať!“

„Ale ja som ti to predsa nedovolil! Za takýto čin si zaslúžiš trest! Teraz, len kvôli tvojmu rozmaru, sa náš Pán celkom isto na všetkých v mojom kráľovstve nahnevá a anglický kráľ nám určite vypovie vojnu!“

„Ale ja za to, drahý tatko, vlastne, ani nemôžem. Tá hviezda môže za všetko! Ona má zväbila!“

Čo tatko-kráľ predpovedal, sa aj stalo. Anglický kráľ poslal ešte v ten deň do Diamantového kráľovstva svojho hlavného inšpektora a hlavného sudcu, aby Margarétku obvinili z krádeže a oznámili jej, že hviezdu musí bezpodmienečne vrátiť a za jej krádež pôjde na sedem rokov do anglického vyhnanstva.

Margarétka sa usedavo rozplakala. Slzami zmáčala závoj. Od slz sa na ňom rozmazal verš, perla sa odlepila a sčernela, hodvábné pierko vyzeralo ako obyčajné pierko zo zmoknutej sliepky a z kvetu odpadli všetky lupene.

Tatko-kráľ hľadal po celom svete známosti, aby zmiernil trest pre svoju dcéru. Ale vybavil len chabú výnimku: ak sa do troch dní nájde v Diamantovom kráľovstve niekto, kto dobrovoľne vymení svoju slobodu za sedem rokov vyhnanstva, bude mu dovolené robiť Margarétke vo vyhnanstve spoločnosť. Ale v celom kráľovstve sa za dva dni nikto taký nenašiel.

Na tretí deň v prístave kotvila loď anglickej polície. Jej kapitán už od rána čakal na povel zdvihnúť kotvy. Vrchný sudca Anglického kráľovstva sa chystal prečítať konečný rozsudok. Na móle stála nastúpená kráľovská stráž a tatko-kráľ, aby sa rozlúčili s Margarétkou. Tá už neplakala, len ju čudne bolelo na hrudi, že v kráľovstve nie je ani jeden človek, ktorý by s ňou šiel do vyhnanstva. Čas na zmenu rozsudku sa pomaly blížil k svojmu koncu, keď sa na začiatku móla objavila vysoká štíhla postava. Akoby z ničoho nič vyrástala zo zeme. Veľmi sa ponáhľala, vo vetre jej vial dlhý plášť a vlasy. Keď sa priblížila bližšie, Margarétka spozorovala, že má pod pazuchou knihu.

„Dário, pohni!“ vykričla a chcela mu celá natešená bežať oproti, ale trestanecká guľa na jej nohe ju nepustila z miesta. Roztvorila aspoň náruč a chystala sa Dária pobožkať, ale v tej chvíli sa skutočný Dário zobudil v posteli na akúsi zvláštnu bolesť líca. Celú noc ho mal pritlačené na Príručke pre mladých rytierov a teraz vyzeralo, akoby ho nejaký rytier zasiahol v súboji mečom a rozťal na dve polovice.

Šúchal si boľavú otláčeninu, spamätával sa z ťažkého sna a pýtal sa sám seba: „Odíde? Či odídeme?“

SILVIA SLEZÁKOVÁ

Gajary